

жи, че „папицашите ги бие съвестта, задето временно много глупаво са заловили работата“⁴⁰. А от брой 17 (17 ян. 1861 г.) печатното издание вече започва разговор за „българския свещенен въпрос“, продължил в няколко следващи броеве (бр. 21 и бр. 23 - 14 и 28 февр. 1861 г.). Като прави историческа ретроспекция в развитието на българската църква пет века назад, вестникът коментира и настоящото ѝ състояние: „фанариотите обърнаха лукавия си взор към българите и намислиха да ги подчинят [на] себе си религиозно“⁴¹. В уведен материал, подписан с името на Ил. Макариополски и датиран от 23 януари 1861 г., духовният водач на православните българи ги призовава - „имайте надежда да приемате онова, което желаете, по този път, по който сте досега вървели, сиреч чрез милостивото императорско правителство“⁴². По повод събитието от 18 дек. 1860 г., когато започва публичното прокламиране на църковното съединение с католическия Рим, вестникът на Раковски разобличава „постъпката на неколцина[та] мними народоводители“, които от „името на цял българский народ приеха Уния с Римската църква“. Същевременно редакцията посочва, че в „България“ „дигна вече булото, зад което досега криеше извършването на Унията от няколко наши отчаяни братя в Цариград“ с обещания за „добро бъдеще“⁴³.

И „Цариградски вестник“, и „Дунавски лебед“ илюстрират с конкретни материали методите, посредством които водачите на движението привличат привърженици. Пример е едно писмо от 4 май 1861 г. (публикувано най-напред в „Цариградски вестник“) ⁴⁴. Чрез него търговецът от Раховица (дн. Г. Оряховица), Търновска каза, Кръстю Константинов изразява недоумението и възмущението си от действията им: „без да знам влязох между някои от нашите българи (които били станали папицаши, а пак се крият и показват себе си за православни)“ и допълва: „[...] много хорица, като мене прости, тъй ги лъжат и ги записват в тефтера си за унията“⁴⁵.

Съвсем естествено е най-подробните и постоянно поддържани от редакционния екип информации за униатството да са публикувани във в. „България“. Като орган на българските униати, характеристиките за движението и агитацията за присъединяване на възможно повече българи към него са най-ревностно защитавани от страниците на вестника. Унията е „най-спасителното средство за Българите да се отърват от фанариотите. Тя дава на нашия народ една природна своя йерархия, дава му природно духовенство и чрез нея Императорското правителство припознава нашия народ за народ отделен от гръцкия. Тя ни дава правдини, които не ще имаме освен чрез съединението ни с Римската черква“⁴⁶. Така през м. юни 1861 г. в. „България“ продължава да убеждава българското възрожденско